

Lauer Péter

Belső lépcsők

kocka

Csupa A szor A.
B nem lehetsz: magadba
futnak éleid.

a csend definíciói

1

hang

képzeld egy hangot
hullámát simítsd el, úgy
tartsd tenyeredben

2

beszéd

a legszebb beszéd
ott kezdődik majd, ahol
szavad elakad

3

akvárium

üveg mögötti
csöndben nem eldönthető
kérdés: ki néz kit ?

4

toll

madártoll lehull
siklása is gyönyörű:
hangja többet ér

5

nélkül

most hang nélkül mon-
dom el, hogy azokról a
szavakról hallgass

ars poetica

megérinttetted,
papírra folyt: többé nem
mosod kezeid

lépésről- lépésre

kérés

most rajzoljunk egy
galaxist; egy sajátot
kettőnk egére

Ádám és Éva szól

Kérünk, ne nézz így!
Nem történt semmi. Alma
volt. Csak egy alma.

távozó

az időből most
kilép – csuklóján ketyeg
az óra tovább

monológ

minden röpképes
szó megtalálja helyét -
mondom magamnak

lépcső

lejáró lábad
hogy megértsd, merre visznek
belső lépcsőid

irány

merre mehetnék ?
mindig-maradva őrzöm
irányaimat

eső

(haiku- koszorú)

1

cseppek koppanak
bőrömön: nem vízben, most,
hangban oldódom

2

hangban oldódom
megduzzadt-nedves este,
szememben tócsa

3

szememben tócsa,
felszínén redő a hold:
súlyosabb lettem

/súlyosabb lettem:
megduzzadt-nedves este
cseppek koppannak/

javaslat

halkan kérd meg a
rózsát; soha ne *elvárd*,
hogy illatozzon

kicsi-nagy

túl nagy éghez
túl kicsi tető: szárnyad
nem fér alája

élmény

hová tegyem az
újat? még az előző
oldódik bennem

számmisztika

A kettő most öt.

Számolom, tényleg annyi:

Én. Te. Te. Én. Mi.

zárak

fordulhat úgy kulcs,
hogy ne is érezze, ne
hallja az ajtó ?

játszódás virággal

Színt bontott, kinyílt.

Hogy tapintsd, te Bőr, tapintsd!

Hogy lásd újra, Szem!

gravitáció

Bolygóm! Bevonzod,
amim lehet: mindenem
arrafelé tart.

hég

kagylóhéj mesélt:
gyermekként hallgattad a
tenger álmait

pótlás

nappalomban nem,
álmomban talán mégis:
ami elmaradt

folyó

lábadnál csobog -
hogy léptél már bele, tudd,
nem emlékezik

elalvás előtt

paplan és ágy közt
csupán jelenlét: kevés
már ferde fényem

idill

cseresznyevirág
köldöködön: fény pásztáz,
illat elindul

nehéz nap

összehúzódom:
csupa atom és kötés
robbanás előtt

húsvét

szigeten szobrok
titkuk időtlen szikla:
kő-feltámadás

út-axióma

tudom, hogy merre
visz: lépésről-lépésre
nő bennem titka

hegyi szinesztézia

hangod illata
szőlő; elmosolyodunk
a levélzöldben

lám-pás

lám-pások szélben
fényük elárul: ringunk
árnyék-határon

elszámolás

nincs többé szégyen:
áthúzva állunk, mint az
elrontott szavak

vagyunk

teljesek vagyunk
és befejezetlenek:
utak utak u...

metamorfózis

születni kőben,
sebesen-lassan nőni:
tengerré lettem

intelem

Belső lépcsőid
visznek. Indulj el, ember,
belül tágasabb.